

Tenlasteneming vennootschapsverliezen

Auteur(s): Stefaan Van
Crombrugge

Editie: 1480 p. 11

Publicatiedatum: 15 juni 2016

Rechtbank/Hof: Rb. Brugge

Datum van uitspraak: 15 juni 2015

Wetboek: W.I.B. 92

Artikel: 53

Tenlasteneming vennootschapsverliezen

Als beroepskosten worden niet aangemerkt : de verliezen van vennootschappen ten laste genomen door natuurlijke personen, behoudens indien het gaat om bedrijfsleiders die deze tenlasteneming verwezenlijken door onherroepelijke en onvoorwaardelijke betaling van een som voor het behoud van beroepsinkomsten welke die leiders periodiek uit de vennootschap verkrijgen, en de aldus betaalde som door de vennootschap volledig wordt gebruikt voor de aanzuivering van haar verliezen (art. 53, 15° WIB 1992).

De term "behouden" impliceert dat de betrokken belastingplichtige reeds beroepsinkomsten uit de vennootschap waarin hij bedrijfsleider is, moet hebben ontvangen. De term "periodiek" benadrukt dat de beroepsinkomsten waarvan sprake is, een herhaald en min of meer regelmatig karakter moeten hebben. Dit alles moet worden beoordeeld op het ogenblik dat het ten laste genomen verlies zeker en vaststaand wordt, wat plaatsvindt door de goedkeuring van de jaarrekening.

De omstandigheid dat de bedrijfsleider beroepsinkomsten heeft verworven uit de verlieslatende vennootschap, toont op zich niet aan dat de tenlasteneming van de verliezen is gebeurd met het oog op het behoud van de beroepsinkomsten die de zaakvoerder uit de vennootschap verkrijgt. Het is ongeloofwaardig voor te houden dat het geld dat jaarlijks werd afgestaan aan de vennootschap, tot doel heeft de beroepsinkomsten uit die vennootschap te behouden, wanneer er geen redelijke verwachting bestaat of aannemelijk wordt gemaakt dat de inkomsten van de vennootschap ooit (op korte, middellange of lange termijn) belangrijker zullen zijn dan de ten laste genomen verliezen. Hoewel een wanverhouding tussen het ten laste genomen verlies en de bezoldiging op zichzelf geen reden is om de aftrek van de ten laste genomen verliezen te weigeren, kan deze wanverhouding wel een belangrijk element zijn bij de beoordeling van de bedoeling die de bedrijfsleider heeft bij het ten laste nemen van de verliezen.

Het is niet omdat de Administratie na controle voor vorige aanslagjaren het ten laste genomen verlies heeft aanvaard, dat de belastingplichtige er rechtmatig op kon vertrouwen dat het ten laste nemen van verliezen ook de volgende aanslagjaren zou worden aanvaard. De voorwaarden van artikel 53, 15° WIB 1992 moeten telkens opnieuw worden beoordeeld.

Rb. West-Vlaanderen (afd. Brugge) 15 juni 2015